

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius , Museum Tusulanum, 1986, s. 129. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639966549808/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

ningen og *Guldberg* taledede med megen Berømmelse om mig, men endskiønt man øsede ud med Begge Hænder til andre, kunde jeg dog aldrig faae

50 noget.

45 Da dette aldrig skal komme for andre end min Vens Øyne, saa kan og vil jeg ikke heller fortie for ham, et af mit Livs allerstørste Ubehageligheder, endskiønt Ærbødigheden for min Faders Aske synes at paalægge mig Tavshed. Et gammelt Skarn af en Pige, som tjente Os
5 nogle Aar før min Moders Død, vedste saaledes at sleeske og smigre for ham, at han saae kun med hendes Øyne og hørte med hendes Øren. Hengiven til alle muelige Laster, havde hun tillige den meest Ondskabs fulde Siel; og misundte andre, det hun selv ikke gad
10 haft. De fleeste Dage var hun to gange fuld, og det hverken vilde eller kunde min Fader see, naar man sagde og viiste ham, at hun ikke kunde staae paa Beenene. Hun slæbede ud af Huuset alt hvad hun kunde overkomme [alt hvad hun kunde overkomme] og gav til dem der bragte hende Brændeviin; jeg viiste min Fader adskillige
15 Gange hendes Belæssede Drage Dukker, men Blev ikke troet. Hvor smerteligt det maatte være mig kan De let Begribe, og hvad kunde vel være meere nærgaaende for et Barn, der gjorde meere end den strænge Fornuft tillod, for at opfylde sin Pligt mod sin Fader, end at faae Daglige Prøver paa, at dette Skarn var ham uliige kierere
20 end jeg; thi der var ingen Tvivl om, at han io havde givet mit Liv Bort for at vedlige holde hendes. Vel vovede hun sig ikke til at Binde an med mig, men maatte gjøre hvad jeg befalede, saa meget som hun end søgte ved Løgn og Ondskab at unddrage sig dette Herredømme. Jeg var
tillige overbevist om, at Skammen allene holdt min Fader fra ikke at give hende en uindskrænket Magt, men det hun maatte give efter
25 for holdt hun sig skadesløs for paa hendes Medtjenere, som hun tyranniserede over paa den skammeligste Maade, uden at jeg var i Stand til at Beskytte dem; thi en Engel af Himmelen havde ikke været i Stand til at overtyde min Fader om, at hun gjorde Dem Uret, men det var

- og maatte stedse være dem, der vilde træde hende under Fødder, og
30 dette gruelige Huuskors maatte jeg Bære paa i Femten Aar.
- Jeg har ofte sagt Dem, at jeg var et gammelt Barn, og det kan De
og see heraf, at jeg har gienmt den Bedste Mundfuld til sidst, det vil sige
at ende mit Levnets Løb med den største Lyksalighed Livet har skienket
mig, som er min mageløse *Bulows* Venskab. De veed hvorledes vor
35 Bekiendtskab Begyndtes; det kom ikke med Sommerfuglen til sin Fuldkom-
menhed paa een Gang, men det voxte Langsomt og umerkeligt, som
Eegen, og dette giver mig det søde Haab, at det Ligesaa vel som den,
vil være i Stand til at imodstaae Avinds og Ondskabs ødeleggende
Stormvinde.
- 40 Hvorledes det egentlig er gaaet til dermed veed jeg ikke at sige,
men efter vort første Møde i Kongens Hauge Blev Tingene i den
Forfatning de vare i nogle Aar, min Agt tog dagligen, efter det jeg
hørte om ham, til og Erfarenheden har lært mig, at hans Agt for
mig ikke er bleven formindsket. Derpaa førte Skiebnen os paa
45 nye nogle Gange i Vinteren 1777 i Selskab med hinanden, og Som-
meren derpaa sendte han mig Frugter fra *Fredensborg*. Denne
Gave gjorde et uliige stærkere Indtryk hos mig, end den vilde gjort
hos en hver Anden; thi fra den kiereste Haand jeg havde havt i Verden
46 havde jeg faaet Frugter og Blomster, som en Belønning og et Pandt
paa Velbehag. Vor Alder var dernæst saa forskiellig, at jeg havde
været daarlig om jeg havde anseet det for en Opmærksomhed for
Fruentimmeret, det var altsaa meere end et Blot Galanterie,
og forpligtede mig til en dobbelt Erkiendtlighed, som jeg ogsaa
5 skriftlig forsikkrede ham. Vinteren derpaa Besøgte han mig ad-
skillige Gange, og ved hver Besøgelse tog mit Hierte meere og mee-
re Deel i ham. Saaledes gik der atter et par Aar, hvori mit Hierte
nærmede sig ham meere og meere, og at hans ikke kom længere
fra mig, sluttede jeg deraf, at han ikke allene kom oftere til mig,
60 men endog om Morgenen, hvilken Tiid jeg vidste var hans særde-